

res, at faste anlæg, der opføres på strandbredden, i kraft af en pågående kysttilbagerykning senere kan komme til at ligge på søterritoriet. I så fald kræves der i princippet tilladelse til anlæggets bibeholdelse, selv om noget sådant i praksis næppe efterleves.

Til § 17.

Bestemmelserne i denne paragraf har samme formål som digelovens § 16. Medens digeloven bestemmer, at det er trafikministeren, der skal udfærdige alle bestemmelser af den art, som paragraffen omhandler, forudsætter lovforslaget, at ministeren udfærdiger generelle bestemmelser, medens amtsrådet udfærdiger bestemmelser, der skal gælde for et bestemt anlæg eller en bestemt kyststrækning.

Udover begrænsning i færdsel for at undgå nedslidning af græsvækst m.v. kan der f.eks. blive tale om forbud mod bådoplæg på strandbredder og foran diger, navnlig i vinterhalvåret. I stormssituationer kan sådanne genstande kastes ind på diget og beskadige dette.

Bestemmelsen i stk. 4 afløser bestemmelsen i § 8 i lov nr. 85 af 30. april 1909 om tillæg til strandsloven, hvilken bestemmelse ophæves ved § 21. Den foreslåede bestemmelse er dog noget mere omfattende end den gamle regel og noget simplificeret, hvad ejernes hæftelse angår. Særligt bemærkes, at et vrak kan have en uheldig indvirkning på selve kysten, f.eks. ved at forårsage en læsideerosion.

Til § 18.

Som for flertallet af administrative afgørelser vedkommende bør der være mulighed for at få afgørelser i henhold til loven efterprøvet. Efter digeloven og lov om kystsikringsanlæg kan landvæsenskommissionens afgørelser indbringes til efterprøvelse for en overlandvæsenskommission.

Efterprøvelse skal kunne foretages af alle enkeltpunkter i en afgørelse, herunder om et anlægs udstrækning, bidragsfordeling, vedtægters indhold o.s.v.

Amtsrådets eventuelle afgørelse om ikke at yde eller at yde bidrag til et anlæg betragtes ikke som en beslutning i henhold til loven.

Bestemmelsen i stk. 3 åbner mulighed for samtidig med selve beslutningen at bestemme, at en eventuel, efterfølgende klage ikke skal have opsættende virkning i den beskrevne situation.

Til § 19.

Det er hensigten, at ministerens beføjelser i henhold til §§ 16 og 17, stk. 4, skal delegeres til Kystinspektoratet.

Til § 20.

På søterritoriet må der ikke uden tilladelse foretages opfyldning og inddæmning eller anbringes faste anlæg og indretninger. Dette følger af statens højhedsret over søterritoriet og en praksis, der går tilbage til tiden før grundloven af 1849, hvilken praksis er opretholdt i kraft af den gældende grundlovs § 25. Det står således ikke i en særlig lov, at en sådan tilladelse er nødvendig. Bestemmelsen i § 20, stk. 2, indebærer ingen ændring i den bestående retstilstand, hvorefter der udkræves en tilladelse fra staten eller en dertil særskilt bemyndiget regional eller lokal myndighed til nævnte dispositioner.

I visse situationer følger det af anden lovgivning, at tilladelse til at foretage visse handlinger kræver tilladelse, hvis de har et bestemt formål. F.eks. er anbringelse af faste genstande betinget af en tilladelse fra Fiskeriministeriet, hvis formålet er etablering af havbrug m.v., jfr. i det hele lov nr. 306 af 4. juni 1986 om saltvandsfiskeri. Endvidere er gravning på søterritoriet betinget af en tilladelse fra Miljøministeriet, hvis formålet er udforskning eller indvinding af råstoffer, jfr. råstofloven, lovbekendtgørelse nr. 531 af 10. oktober 1984. Derimod har anbringelse af genstande eller gravning uden et sådant formål ikke været kriminaliseret, medmindre handlingen var omfattet af straffelovens § 295.

Straffelovens § 295 lyder således: »Den, som i ferske vande eller på søterritoriet i strid med privates eller det offentliges ret foretager inddæmning eller anbringer faste indretninger, straffes med bøde eller hæfte indtil 3 måneder«.

Det forekommer ikke sjældent, at bestemmelsen overtrædes. Ofte vil overtrædelsen blive konstateret efter længere tids forløb. I det overvejende antal tilfælde vil forholdet efterfølgende kunne legaliseres, eventuelt ved at foretage visse ændringer eller reduktioner. I enkelte tilfælde må der kræves fjernelse. Straffelovens § 295 er kun i enkelte tilfælde bragt i anvendelse på den måde, at der er rejst tiltale. Derimod er bestemmelsen jævnligt anvendt derved, at der er henvist til, at bestemmelsen er overtrådt, og at tiltale vil blive rejst, hvis forholdene ikke efterfølgende bliver korrigeret på en måde, der kan godkendes, eller eventuelt hvis fjernelse ikke sker.